

Cartooneras 2020

Cartoneras

Το κοινωνικοπολιτικό και καλλιτεχνικό εκδοτικό κίνημα των cartoneras εμφανίστηκε στο Μπουένος Άιρες το 2003 ως επακόλουθο της οικονομικής κρίσης που έπληττε τότε την Αργεντινή και η οποία επηρέασε και τον χώρο των εκδόσεων. Καρτονέρος και καρτονέρα αποκαλούνται στη Λατινική Αμερική οι άνθρωποι που μαζεύουν χαρτόκουτα και άλλα ανακυκλώσιμα υλικά και τα πουλάνε σε εργοστάσια ανακύκλωσης ως πηγή εισοδήματος. Οι πρωτεργάτες του κινήματος cartoneras, συγγραφείς, ποιητές, καλλιτέχνες και εκδότες, σκέφτηκαν ότι θα μπορούσαν να παράγουν βιβλία σε χαμηλό κόστος χρησιμοποιώντας ως εξώφυλλο τα χαρτόκουτα που θα προμηθεύονταν από τους καρτονέρος, έναντι αντιτίμου κατά τρεις έως πέντε φορές πιο υψηλό, ωστόσο, από αυτό που τους πρόσφεραν τα εργοστάσια ανακύκλωσης. Με αυτό τον τρόπο, οι εκδόσεις cartoneras κατόρθωσαν να διαθέτουν βιβλία σε χαμηλή τιμή -τα οποία πωλούν οι δημιουργοί τους στον δρόμο-, διευκολύνοντας την πρόσβαση στη γνώση σε όλους/ες και κυρίως στους οικονομικά αδύναμους, ενώ συγχρόνως στήριζαν τους/τις καρτονέρος/ας και αύξαναν την ορατότητά τους. Επίσης, το κίνημα έδωσε τη δυνατότητα να εκδοθούν άγνωστοι συγγραφείς και να ακουστούν φωνές και ιστορίες οι οποίες διαφορετικά θα παρέμεναν στην αφάνεια. Το κάθε βιβλίο των εκδόσεων είναι μοναδικό καθώς οι δημιουργοί τους ζωγραφίζουν το εξώφυλλο στο χέρι. Σήμερα υπάρχουν εγχειρήματα cartoneras σε όλη τη Λατινική Αμερική, τις ΗΠΑ και σε χώρες της Ευρώπης και της Αφρικής, τα οποία, εκτός από τις εκδόσεις, διοργανώνουν εκθέσεις βιβλίου και εργαστήρια σε γειτονιές και σχολεία.

*Αφιερώνουμε αυτή τη συλλογή στ@ς καρτονέρ@ς και στους ανθρώπους που ξεκίνησαν το εκδοτικό κίνημα.

αστοχαστικότητα

ΜΟΝΙΜΑΝΑ

ΑΝΑ

INT-ELUDIO

Jenni

INT-ELUDIO

ΕΠΙΔΡΟΣΜΑ?

ΑΝΑΞΕΣ

λαθροκό

νύχτα
εργία
σε μια
νοτινία
μυθιστορία

interludio...

ms. ΑΝΑΞΕΣ

ΑΝΑΞΕΣ

ΑΝΑΞΕΣ

**αναζητείται χώρος για τα
απογεύματα Σαββάτου, κατάλληλος
για 7 άτομα (+ τις αποστάσεις
ασφαλείας μεταξύ τους)
και τα ανθρωπολογικά τους
σημειωματάρια. Απαραίτητη
προϋπόθεση : καλή ακουστική !**

2	3	4	5	6
9	10	11	12	13
16	17	18	19	20
23	24	25	26	
30				

ΕΙΡΙΑ Ο Ι Τ Ε Δ

Αυτό θα ήταν ένα cartoneras. Αυτό θα ήταν ένα βιβλίο φτιαγμένο από χαρτόκουτα. Αυτό θα μπορούσες να το αγγίξεις, να το ξεφυλλίσεις, να το νιώσεις, να το μυρίσεις. Αυτό θα μπορούσε να στολίζει κάποιο ράφι της βιβλιοθήκης σου. Να βρίσκεται στην τσάντα σου, πάνω στο γραφείο ή στο κομοδίνο σου. Και κάποια στιγμή, όταν ο κύκλος της σχέσης σας θα τελείωνε, θα μπορούσε να βρεθεί, ξανά, στην αρχική του θέση -στα σκουπίδια της ανακύκλωσης, σαν απλό, και πάλι, χαρτόνι. Σαν ευτελές υλικό που, όμως, στηρίζει όνειρα και ευάλωτες ψυχές. Άλλοτε προφυλάσσοντας από το κρύο, άλλοτε στριμώχνοντας μέσα τους εποχές ολάκερες.

Με αφορμή μια χρονιά που μετρήσαμε πολλές απώλειες, όχι μόνο εξαιτίας της πανδημίας, και που ζήσαμε πολλές πολιτικές αποφάσεις, οι οποίες νιώσαμε ότι στόχευαν όχι μόνο στον περιορισμό μας, αλλά στη δημιουργία δυστοπικών προδιαγραφών για το μέλλον μας, αποφασίσαμε να δημιουργήσουμε γράφοντας και ζωγραφίζοντας ένα καρτονέρα με θέμα τις ανάσες. Και μιλήσαμε για ανάσες που στριμώχνονται σε ανάερα και στενάχωρα σπιτικά, σε one size πατρόν, που σιγοσβήνουν κάτω από γκρίζους ουρανούς και τη λογική του κέρδους, που αγωνίζονται ενάντια σε πατριαρχικά καθεστώτα και κόβονται βίαια, που στέκουν μετέωρες ανάμεσα στο “εδώ” και στο “εκεί”, που σωπαίνουν και συμμορφώνονται. Για τις ανάσες μας που μετράμε αντίστροφα, παντού και πάντα, εν γνώσει μας ή μη.

Και δοκιμάσαμε να γράψουμε ανθρωπολογία αλλιώς: χρησιμοποιώντας γλώσσα, ύφος και φόρμες γραφής διαφορετικές από τη συνήθη ακαδημαϊκή γλώσσα. Προσπαθήσαμε να γράψουμε μαζί, αν και από απόσταση, χρησιμοποιώντας μέσα που μας επέτρεψαν να συναντιόμαστε και να συν-γράψουμε. Πιστεύουμε ότι έχει σημασία να γράψουμε με τρόπους που θα μας κάνουν κατανοητ@ από όλ@ και που θα απευθύνονται σε ένα πλατύ κοινό -όχι απαραίτητα σχετικό με την ανθρωπολογία- διεκδικώντας έναν κόσμο ίσων ευκαιριών και προσβάσεων. Αυτή, ούτως ή άλλως, είναι και η ουσία της γνώσης που παράγει αυτή η επιστήμη, ακόμη κι αν πολλές φορές αυτό λησμονείται. Και αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία τη στιγμή, μάλιστα, που οι θεωρητικές επιστήμες βάλλονται στο πλαίσιο του ανταγωνισμού και της ελεύθερης αγοράς και που οι ανθρωπολόγοι εργάζονται σε ολοένα αυξανόμενες συνθήκες επισφάλειας.

Αυτό θα ήταν ένα cartoneras. Αλλά η πανδημία δεν το επέτρεψε. Μόνο μια φορά νιώσαμε τις ανάσες μας, η μία του άλλου, από κοντά. Τις υπόλοιπες φορές προσπαθήσαμε να τις φανταστούμε, βλέποντας κι ακούγοντας τες. Μέχρι να μπορέσουμε και πάλι να αγγίξουμε τις ανάσες μας και να τις σκαλίσουμε στο χαρτόνι. Ως τότε, τις μπλέκουμε εδώ. Καλούμε κι εσάς να τις φανταστείτε.

AKAMάτρες

Architecture of Happiness

Happy to be Sad

Why do you enjoy being in sadness?
You feel happy when you are sad, and people
keep telling you are mad, can't figure out is that
good? or is that bad?

Will you laugh out loud?
When I throw you to the crowd
But you feel that no one is around
Will you?

Will you be pleased?
When I make your heart squeezed
And no one can get you released
Will you?

Will you stay in the bright mood?
When life acts to be crude
And no one asks from the neighborhood
Will you?

Will you jump high in the sky?
When I torture your dreams till they die
And no one will cry
Will you?

Will your grief shrink?
When I force you to sink
In the deep layers of stink
Will you?

Will you dance in the hall?
While experiencing the great fall

My soul
Will you?

Sweet Misery

I miss you like you are so far away from here.
I miss you while you are a prisoner but with no
fear.
A prisoner in my mind, in my imagination.
That I just can't let you go, can't let you disappear.

How could you know someone who is simply is
you?
Do you believe in that? Well, cause I do.
You really have touched my heart, my thoughts,
and my life.
And I just don't know what I've done to deserve
someone like you.

I need you to be mine, but I wish that needs
come true by wishing.
If you could just imagine how much I'm suffering.
From such a moment you're trying to leave your
prison.
But fences are high, and here is where will you be
living

You are just a painful dream.
Or a marvellous nightmare.

You are just a high hope.
Or a forbidden joy.

You are my sweet,
My sweet misery.

by Muhammad Taymour

your notes here.

HOW TO

ETAEN ZONE
YES, COA

LIBE

70

ACH

HAVE YOU EVER BEEN
IN A NICE TALE?

Τα παράδοξα

Πολλά τα παράδοξα που συναντάς σε μια βόλτα στην πόλη.

Βαζελινωμένες Mercedes μπροστά από αναπηρικά καροτσάκια που κλαψουρίζουνε...

Φωτογραφίες ευ-δαιμονισμένων οικογενειών, κρεμάμενες, ως άλλο κάδρο, πάνω από το κεφάλι του ζητιάνου που πριν από λίγο έψαχνε τα σκουπίδια...

Σα να έχουν αποκτήσει ιδιαίτερη αξία τα σκουπίδια στην πόλη μας τελευταία...

Ρακένδυτοι τα ψάχνουν, ωσάν να κρύβουν κάποιον θησαυρό... για κάποιους, είναι θησαυρός... Όλα, κάτω από έναν -σχεδόν μόνιμα- κιτρινιασμένο ουρανό...

Πολλά τα παράδοξα.

Όλοι(;) τα βλέπουμε, τα ακούμε, τα μυρίζουμε και λειτουργούμε αμυνόμενοι με διαφορετικούς τρόπους, μέσα στον μικρό ή μικρότερο κοσμάκο μας...

βρίσκοντας οι περισσότεροι καταφύγιο στο όνειρο που απλόχερα, γεμάτο πλαστική γενναιοδωρία, προσφέρει η “Ανάπτυξη”... (όντες/ούσες) υπνωτισμένοι, αποχαυνωμένοι, σηψαιμικώς αδρανείς.

Stream-ωχ!-τα

«Το δωμάτιο είναι στενάχωρο, μα πιο στενάχωρο είναι αυτό που συμβαίνει. Αυτό που συμβαίνει στο διπλανό δωμάτιο, στα διπλανά «δωμάτια». The room is tight-spaced [distressed], but more distressed [tight-spaced] is what happens. What happens in the next room, in the next “rooms”.

Είναι στενός ο χώρος και όλο και στενεύει...περιορίζεται. The space is tight and it is getting tightest...limited/restricted.

*Περιορισμοί επιβαλλόμενοι, μα και αυτοπεριορισμοί, περιορισμοί υπευθυνότητας, περιορισμένη υπευθυνότητα, ανευθυνότητα μα ότι και αν λέμε ο βασικός περι-ορισμός είναι ο θανατηφόρος. Restrictions imposed, but also self-restrictions, restrictions of responsibility, reduction of responsibility, irresponsibility, but whatever we may say the basic restriction is the fatal one”**

**Kosma, Anthi. (2020). Το στενάχωρο | Το stenáchoro [tight-space=distress]. [Blog] Imprográfika. Available at: <https://imprografika.wordpress.com/2020/03/22/to-stenachoro/> [Accessed 24. 07. 2020].*

Περνάμε περισσότερο χρόνο στο σπίτι και λιγότερο χρόνο έξω (πια). Πλέον δεν ανυπομονούμε να “γυρίσουμε σπίτι”, καθόλου! Μάλλον να αποδράσουμε από αυτό. Τα σπίτια ολοένα στενεύουν. Γίνονται στενόχωρα και στενάχωρα. (Άκουσα, πως πολλοί θέλουν να αλλάξουν έπιπλα γιατί δεν τα αντέχουν άλλο πια να τα βλέπουν. Πρώτα θα αλλάξουν τα κρεβάτια). Ξυπνάς -δουλεύεις –τρως-κοιμάσαι και δεν έχεις μετακινηθεί πάνω από 10 βήματα. Τα κάνεις “όλα” (και όχι μετά τις 2) από την ίδια στάση (μια ατελείωτη αθέλητη performance). Αν θες κίνηση, μπορείς αμετακίνητη να βάλεις βίντεο στο youtube και να γυμναστείς με θρακιώτικα. Σύμφωνα με πρόσφατες έρευνες αποδυναμώνεται πως μόνο κοιτώντας βίντεο γυμναστικής χάνεις 100 θερμίδες. (παραμελώ το περπάτημα, αν και είναι το μόνο που μπορώ να κάνω έξω πια, έχω περπατήσει σε γωνιές της πόλης που ούτε είχα φανταστεί, τώρα χρειάζομαι όμως να μπορώ να αράξω και σε αυτές, για όσο χρόνο θέλω) Πως θα συν-πιεστούμε θα συμπιεστούμε μέχρι να χωρέσουμε (τα νεύρα ολονών και τ@καθεν@ ξεχωριστά μπουκλώνουν το δωμάτιο) Δυστυχώς δεν κάνουμε zip (ακόμα). Πως θα χωρέσω; (χρειάζομαι χώρο για χορό, έχω γεμίσει μελανιές, δεν χωράω γιατί δεν χορεύω και δεν χορεύω γιατί δεν χωράω! - τότε τι κρίμα, τι κρίμα, τι κρίμα!)

Ο χώρος (εξ)απλώνεται και διαστέλλεται μέσα από την οθόνη του υπολογιστή. Του πανέξυπνου κινητού μου. Μόνο εκεί (;) είναι απεριόριστος, αχανής. (α να χαθείς!) Φόρεσα κάλτσες διαβαθμισμένης συμπίεσης. Τώρα είμαι ασορτί με την κατάσταση. (βαριέμαι, βαριέμαι, βαριέμαι) μήνυμα από την ερατώ:

- Ο χρήστης Ξερατώ έστειλε Σήμερα στις 10:08 μ.μ.
Δε θέλω κόσμο άρρωστο
- Ο χρήστης Ξερατώ έστειλε Σήμερα στις 10:08 μ.μ.
Δε θέλω να με περιορίζουν
- Ο χρήστης Ξερατώ έστειλε Σήμερα στις 10:08 μ.μ.
Δε θέλω να με πιάνουν φοβίες
- Ο χρήστης Ξερατώ έστειλε Σήμερα στις 10:08 μ.μ.
Δε θέλω να στέλνω μήνυμα
- Ο χρήστης Ξερατώ έστειλε Σήμερα στις 10:08 μ.μ.
Δε θέλω να κοιτάω την ώρα για να γυρίσω

Ριάξιον : καρδούλες

“Ανοίξε παράθυρο να αερίσουμε!” Από πού θα μπει ο έρμος ο αέρας στο δωμάτιο; (τρέμω τι αέρας θα είναι αυτός)

Φεύγεις από τον κλιματισμό του σπιτιού, για να πας στον κλιματισμό της δουλειάς μέσω του κλιματισμού του αμαξιού, μετά να ψωνίσεις στον κλιματισμό του μάρκετ μέχρι να ξαναγυρίσεις μέσα από τον κλιματισμό του αμαξιού στον κλιματισμό του σπιτιού.

Κλιματισμός με φίλτρα δηλητηριώδη ή μήπως η μεγαλύτερη αποτυχία του μοντερνισμού; Αέρας μέσα αέρας και έξω. (πρώτη φορά συνέλαβα τον όγκο του αέρα και τα σωματίδια του τώρα που τον φαντάστηκα γεμάτο μικρό φορτίο. Και κλεισούρα.)

πως θα καλέσουμε και θα συνευρεθούμε; (και πώς θα κρατήσουμε αποστάσεις ασφαλείας, δυστυχώς δεν μένω σε έπαυλη να καλέσω τ@ φίλ@ και ακόμα πιο δυστυχώς βαρέθηκα να λερώνω το πληκτρολόγιο με καφέδες και τσάι θέλω να λερώσω εσένα)

-στριμωχνόμαστε μεν, πολύ πιο απαλά και σταδιακά απ ότι άλλ@ δε - (και πάλι καλά να λέμε! Λένε. σιγά μην πούμε και ευχαριστώ)

Ήμουν πάντα από αυτές που στο “τι θα κάνουμε απόψε” προτιμάμε να βγούμε και όχι να μαζευτούμε σε σπίτι.

(Όλες οι μέρες είναι μέρες των νεκρών)

Todos los días son días de lxs muertxs

Οι κομμένες ανάσες και τα νεκρολόγια έχουν πολλές φορές κοινό παρονομαστή.

όταν διαβάζω ειδήσεις για δολοφονημένες γυναίκες σκέφτομαι τον τελευταίο στίχο από ένα παλιό ποίημα της Audre Lorde που λέει: «δεν προοριζόμασταν ποτέ να επιβιώσουμε». Η Lorde έγραψε το *Μια λιτανεία για την επιβίωση* για να περιγράψει το τραύμα και το βίωμα του φόβου, όπως έχει εγγραφεί στη μαύρη εμπειρία γενιές και γενιές και γενιές. Ως cis λευκή γυναίκα δεν θέλω να σφετεριστώ σε καμία περίπτωση τα λόγια που προσπαθούν να περιγράψουν τόσο περιεκτικά το πως δεν λογίζεσαι άνθρωπος και το πως κινδυνεύεις ανά πάσα στιγμή να σε δολοφονήσουν -το πως ζεις έχοντας εσωτερικεύσει το φόβο επειδή το δέρμα σου είναι μαύρο. Υπάρχει όμως κάτι σε αυτό το ποίημα που με κάνει να σκέφτομαι ότι η Audre μπορεί να διαβαστεί από πολλά άτομα που βρίσκονται σε κατάσταση φόβου για την καθημερινή ζωή τους κι έτσι να ταυτιστούν με το άγχος της επιβίωσης που περιγράφεται το ποίημα. Σκέφτομαι τις ειδήσεις που ακούω και διαβάζω κάθε μέρα για την έμφυλη βία.

Η έμφυλη βία είναι ένα πρόβλημα που φαίνεται και το βλέπουμε όλες και όλα. Πολλές φορές η έμφυλη βία λένε ότι δεν φαίνεται: είναι πίσω από κλειστές πόρτες, είναι σε σιωπές, σε δέρματα καλυμμένα με κονσίλερ και μέικ απ.

Η έμφυλη βία είναι ένα φάσμα και ένα περίπλοκο δίκτυο σχέσεων και θυμικών. Αν το φάσμα μπορεί να έχει μία άκρη, τότε αυτή είναι ο θάνατος.

είναι μια απότομα και βίαια σταματημένη ανάσα.

Πολλές από εμάς ονομάζουμε αυτές τις δολοφονίες γυναικοκτονίες.

Διαβάζω διάφορα άρθρα για τον όρο. Πολλοί είναι που δεν συμφωνούν με τον όρο, λέγοντας ότι είναι προβοκατόρικος και ότι υποβιβάζει τις γυναίκες σε κάτι λιγότερο ανθρώπινο -από το να λογίζονται ισότιμα και ισόνομα άτομα, καθώς ο όρος ανθρωποκτονία είναι αρκετός για να περιγράψει όλες τις δολοφονίες μπροστά στον νόμο. Σκέφτομαι πόσο ελκυστικό είναι αυτό το επιχείρημα. Είναι λογικό, όλες οι δολοφονίες είναι ανθρωποκτονίες γιατί είναι άνθρωποι αυτοί που δολοφονούνται. Είναι λογικό. Σκέφτομαι

όμως ότι υπάρχουν λέξεις στον νόμο που περιγράφουν ανθρωποκτονίες που έχουν συμβεί στο πλαίσιο μιας συγκριμένης σχέσης μεταξύ δολοφόνου - δολοφονημένης/ου. Μητροκτονία, πατροκτονία, παιδοκτονία, αδελφοκτονία. Οι λέξεις αυτές εξυπηρετούν την ανάγκη να υπογραμμιστεί η ιδιότητα του θύματος (μητέρα, πατέρα, παιδί, αδελφός, σύζυγος) και τη σχέση του με τον δολοφόνο. Είναι λογικό κι αυτό. Γιατί όμως να γίνεται τόσο εύκολα δεκτό όταν πρόκειται να αναδειχθεί μέσα από μια λέξη η στενή οικογενειακή σχέση μητέρας-παιδιού, πατέρα-παιδιού, αδελφών και συζύγων, και να μην υπάρχουν λέξεις για να περιγράψουν ανθρωποκτονίες που αφορούν το φύλο, τη σεξουαλική ταυτότητα της καθεμιάς; Με αυτό τον τρόπο ίσως αποφύγουμε να βρίσκουμε άλλοθι και δικαιολογίες για τους βιαστές και τους γυναικοκτόνους. Όπως κάνουν συχνά τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, που συνήθως λένε ότι ο θύτης είχε ψυχολογικά προβλήματα και ότι ίσως το θύμα να προκαλούσε με τις επιλογές στη ζωή του

όταν περπατάω γρήγορα στο πεζοδρόμιο με τα κλειδιά ανάμεσα στα δάχτυλα γιατί είναι 4 τα ξημερώματα και αγριεύομαι να περπατώ στην άδεια Πολυμέρη μόνη μου, το μάτι μου συχνά πέφτει πάνω στα κηδεϊόχαρτα στις κολώνες της ΔΕΗ. Κάπως πάντα σχεδόν πηδάει το μυαλό μου στη γιαγιά μου που με έβαζε κάθε ψυχοσάββατο να της γράφω τα ονόματα όλων αυτών που έχουν πεθάνει από το σόι μας σε ένα χαρτί για να τα διαβάσει ο παππάς στο νεκροταφείο ή στην εκκλησία.

η Ελένη αρνήθηκε να κάνει σεξ με δυο άνδρες.

και τη σκότωσαν.

ας το σκεφτώ όσο πιο απλά γίνεται αυτό: δύο άνθρωποι σκότωσαν έναν άλλο άνθρωπο επειδή δεν συμφώνησε να διαθέσει το σώμα του σε συνουσία.

ας το ξανασκεφτώ ελάχιστα πιο σύνθετα: δύο άντρες σκότωσαν μια γυναίκα επειδή δεν συμφώνησε να κάνει σεξ μαζί τους.

Προσπαθώ να λιανίσω με διάφορους τρόπους αυτή την πράξη στις σκέψεις μου μήπως και καταλάβω ποιο ένστικτο λειτούργησε σε εκείνους που τη σκότωσαν όταν την σκότωναν.

Μερικές φορές ξεχνιέμαι και ταυτίζω την έμφυλη βία μόνο με το φύλο και την σεξουαλική μου ταυτότητά και όλες τις ευαλωτότητες και τα προνόμια που αυτά μου φέρνουν. Έτσι, σαν σχεδόν από αντανάκλαστικό, ταυτίζομαι λίγο γρηγορότερα με τις περιπτώσεις βίας που αφορούν cis γυναίκες. Η έμφυλη βία δεν είναι μόνο η βία κατά των γυναικών. Είναι βία που ασκείται σε ανθρώπους όλων των φύλων επειδή ακριβώς το φύλο τους ή επιλογή της σεξουαλικής τους ταυτότητας δεν είναι συμβατή με αυτό που προσδοκεί η κοινωνία από αυτά. Ή που απλώς δεν φέρονται και δεν συμπεριφέρονται όπως θα ήταν άνετο και βολικό για όλους.

κάποτε μέσα σ' αυτές τις σκέψεις και τους συνειρμούς θυμάμαι τον Βαγγέλη. ο Βαγγέλης έχασε την ανάσα του έτσι. κάτι παλικάρια, καμάρια των πατεράδων τους, του πήραν την ανάσα. Ποτέ δεν μάθαμε πως πέθανε ο Βαγγέλης, αλλά μπορούσαμε να φανταστούμε πως άρχιζε η ανάσα του να γίνεται γρήγορη και η καρδιά του να χτυπάει γρήγορα κάθε φορά που βρισκόταν στον ίδιο χώρο με αυτά τα παλικάρια, αυτά τα καμάρια της Ελλάδας.

Ή η Ζάκι, που πριν ακόμη βρεθεί σε εκείνο το πεζοδρόμιο, είχε χτυπηθεί και ζούσε με την επισφάλεια της σκέψης αν η ανάσα της θα συνεχίζει. Είχε χτυπηθεί και κυνηγηθεί πριν την Ομόνοια, πριν ακουστεί η ιστορία για το φτωχό πρεζάκι που μπήκε να κλέψει. Τα παλικάρια που τον σκότωσαν έχουν μείνει πλέον στην ιστορία ως νοικοκυραίοι και μπάτσοι. Κάποια χρησιμοποιούμε τους χαρακτηρισμούς αυτούς ως προσβολή, άλλοι τους έχουν για παράσημα.

η τοξική αρρενωπότητα είναι πραγματική τοξίνη. Στην Ελλάδα είναι υπεύθυνη για θανάτους πολλών ανθρώπων.

Το νεκρολόγιο δεν έχει τέλος.

θα κάνω κι εγώ μια λίστα για το ψυχοσάββατο φέτος. Κάποιος παπάς θα τα διαβάσει αυτά τα ονόματα. Κι αν δεν τα διαβάσει ο παπάς, μιας και τα περισσότερα μας έχει αφορισμένα, θα τα φωνάζουμε εμείς στα δικά μας μνημόσυνα.

άλλες φορές, ανακατεύοντας τον καφέ μου και κοιτώντας τα περαστικά στο δρόμο, σκέφτομαι πόσο εύκολο είναι να τα ρίχνει κανείς στο θύμα ή, στις επιλογές των τρόπων που διαθέτει καμιά το σώμα της στον δημόσιο και τον ιδιωτικό

χώρο. Κι εκεί κάπως πάντα ακαριαία σκέφτομαι το κράτος. Τι κομπλεξικός, τι συμπλεγματικός θεσμός που είναι.

Σκέφτομαι ότι άλλες πεθαίνουν επειδή αρνήθηκαν το σεξ κι άλλες κινδυνεύουν επειδή έκαναν σεξ. Περισσότερο εκείνες που μπορούν να κυοφορήσουν, αλλά δεν επιθυμούν να προχωρήσουν με αυτή τη δυνατότητα, υπόκεινται στην υποχρέωση να λογοδοτήσουν περισσότερο για μια εν δυνάμει ανάσα παρά για το πως θέλουν να ανασαίνουν αυτές. Και φαντάσου να έκαναν παιδιά σαν τον Αλέξη, τον Φύσσα, τον Λουκμάν, τον Βαγγέλη, την Ελένη, τη Ζάκι και να έπρεπε μετά μπροστά στο νόμο να διεκδικήσουν τιμωρίες και ποινές επειδή από τα παιδιά τους αρπάχτηκε η ανάσα με τη βία, και να περνούν τα μαρτύρια του Ταντάλου από το δίκαιο και ευνομούμενο κράτος για να αποδείξουν τι είναι αυτό που πραγματικά δολοφονεί παιδιά. Μια αντίφαση ατελείωτη η κρατική γραφειοκρατία και οι νόμοι. Το ίδιο και οι ζωές μας.

Πάντως πολλές γυναίκες ονομάζουν κρατικές γυναικοκτονίες τους θανάτους που συμβαίνουν κατά την διάρκεια ή με το πέρας αμβλώσεων που εκτελέστηκαν σε μη ασφαλείς συνθήκες για την γυναίκα, για να υπογραμμίσουν ποιος είναι υπεύθυνος για τον θάνατο των γυναικών που δεν θέλουν να κυοφορήσουν. Είναι κάτι θεσμοί που δίνουν περισσότερη σημασία στις ανάσες που δεν έχουν υπάρξει ακόμη, και πολύ επιλεκτικά σε κάποιες που χάθηκαν, παρά σ' αυτές που υπάρχουν ήδη και προσπαθούν να επιβιώσουν με ό,τι νοείται βασική αξιοπρέπεια και δικαίωμα στο δικαίωμα για ζωή και αυτοδιάθεση.

το σώμα μου είναι δικό μου, το ίδιο και οι ανάσες του. Όποιος μου τις στερεί κι όποιος γίνεται ηθικός αυτουργός για να μου τις στερήσουν είναι δολοφόνοι.

όταν κάνω τσιγάρο στα πεζούλια και χαζεύω τη θάλασσα τα απογεύματα, φαντάζομαι όλα αυτά τα μνημόσυνα που χρωστάμε να κάνουμε. Θα τα κάνουμε έξω στους δρόμους, θα δίνουμε ονόματα σε δρόμους και πλατείες και θα ρίχνουμε αγάλματα και θα πετάμε πάνω στα ερείπιά τους χρυσόσκονες και λουλούδια χορεύοντας, γιατί δεν αποφασίσαμε όλα μαζί πως θα λέγονται οι δρόμοι μας, ποιες ιστορίες θα ακούγονται γι' αυτούς τους δρόμους και ποιες μνήμες θα μένουν για τις γενιές που έρχονται. Τα μνημόσυνά μας θα είναι γιορτές μνήμης για όλα εκείνα που από καταβολής κράτους έμειναν στα περιθώρια της ιστορίας και της κοινωνίας, εκείνων που δεν προορίζονταν ποτέ να επιβιώσουν.

En México
los días son
de MUJER

con todos
 los días
 Mujeres ♀
 Las Mujeres
 de Tlaxcala

Οικεία Σιωπή

Στη στάση του λεωφορείου μια γυναίκα τα έβαλε με τον τύπο που πάρκαρε τα αμάξια της αντιπροσωπείας πάνω στο πεζοδρόμιο. Εκείνος απάντησε προκλητικά λέγοντας ότι η στάση είναι δίπλα. Μαλάκας, σκέφτηκα. Εκείνη επέμεινε να επισημάνει τα προφανή. Εκείνος πέταξε ένα «ρε αντ' από δω» συνοδεύοντάς το με ένα απότομο νεύμα του χεριού, γύρισε κι απομακρύνθηκε. Δεν είπα τίποτα εκείνη τη στιγμή. Μόνο λίγο αργότερα ένιωσα αρκετά θαρραλέος ώστε να της πω ότι είχε δίκιο. Εκείνη, αντί να με βρίσει που δεν μίλησα όταν χρειαζόταν, μάλλον χάρηκε που έστω και καθυστερημένα βρήκε συμπάρασταση και επανέλαβε έντονα ό,τι είχε πει και σε εκείνον. Κουνούσα το κεφάλι και έλεγα «έτσι είναι». Η Ελένη με πήρε κλαίγοντας. Ένας κωλόγερος στο μετρό, είπε, έσπρωξε βίαια ένα παιδάκι, μάλλον προσφυγόπουλο, το έριξε κάτω. Η Ελένη τρόμαξε πολύ και δεν είπε τίποτα. Για αυτό έκλαιγε.

Τον αδερφό μου τον είχαν δείρει στο λεωφορείο όταν ήταν 15 χρονών. Ήταν πέντε, μεγαλύτεροι, ψάχνανε να δείρουν κάποιον. Τον είχαν ρίξει στο πάτωμα και τον κλωτσούσαν στο σώμα και στο κεφάλι. Κανείς δεν είπε τίποτα, κανείς δεν έκανε τίποτα. Στην επόμενη στάση ο οδηγός τούς άνοιξε και κατέβηκαν, κύριοι.

Ένας νέος άνθρωπος δολοφονήθηκε στο κέντρο της Αθήνας μπροστά στα μάτια δεκάδων περαστικών. Πολλοί άνθρωποι πεθαίνουν γύρω μας, αλλά κοιτάμε τη δουλειά μας.

Είμαστε πολλοί εμείς που σωπαίνουμε. Για αυτό, δεν είναι να απορείς που έχουν γίνει πολλοί και αυτοί που βιαιοπραγούν απροκάλυπτα, λεκτικά ή σωματικά, από κάποιον έφηβο ή κάποιον γέρο έως την αστυνομία· νιώθουν ότι τους παίρνει να το κάνουν.

Οι λόγοι που σωπαίνουμε είναι διάφοροι μάλλον, διαφορετικοί για τον καθένα. Λίγο ο φόβος και το σοκ μπροστά στη βία, λίγο ο ατομισμός και η αποξένωση, και λίγο η συνήθεια να σωπαίνουμε και να γινόμαστε συνένοχοι όταν βρισκόμαστε σε οικείους κύκλους, στο σπίτι, με φίλους, στη δουλειά. Προστατεύουμε τους δικούς μας, προστατεύουμε τις σχέσεις μας, τις βασισμένες στη σιωπή και τη συννενοχή, από πιθανές διαταράξεις. Προστατεύουμε το οικείο κι ας μην το έχουμε επιλέξει, κι ας ασφυκτιούμε μέσα του.

Τον κύριο Στέλιο στη δουλειά μάλλον τον λες ρατσιστή. Τον βλέπω κάθε μέρα, περνάμε πολλές ώρες μαζί, έχουμε γελάσει μαζί, κυρίως με σεξιστικά και ρατσιστικά αστεία βέβαια. Εγώ δεν γελάω όσο εκείνος, ούτε αποδοκιμάζω όμως. Όπως και να 'χει, υπάρχει το κονέξιον, καμιά φορά με χτυπάει στην πλάτη, πιστεύω ότι με πάει. Έχουμε ανταλλάξει συνωμοτικά βλέμματα, δε θυμάμαι ακριβώς πότε και γιατί, δεν έχει τόση σημασία· ανήκουμε στο ίδιο στρατόπεδο, δεν μπορώ να τον προδώσω.

Συνηθίζουμε να μη μιλάμε, κι έτσι, ακόμα και όταν βρισκόμαστε μεταξύ αγνώστων, αυτό που μοιραζόμαστε είναι μια σιωπηρή συμφωνία ότι κοιτάμε τη δουλειά μας, κανείς μας δεν έχει διάθεση να μιλήσει, να παρεμβεί, να μπλέξει. Για αυτό συχνά είμαστε επιεικείς στην κρίση μας σε όσους παραμένουν αόρατοι και αυστηροί σε όσους μπλέκονται εκεί που δεν τους σπέρνουν. Το προστάζει η αλλεργία της οικειότητας στη διαφοροποίηση και στο ξεμπρόστιασμα.

Τι μας ενώνει τελικά; Συννενοχή, αδιαφορία και σιωπή; Καταλήγουν τα συμπτώματα της οικειότητας να είναι τα βασικά της χαρακτηριστικά; Μπορούμε να διεκδικήσουμε διαφορετικούς όρους οικειότητας; Μπορούμε να επιλέξουμε τι μας συνδέει;

Η θεία μου μου είχε μιλήσει για μια σκηνή που την συγκλόνησε, δεν θυμόταν από ποιά ταινία: ένας κόβει τον λαιμό ενός άλλου με μαχαίρι, πρόσωπο με πρόσωπο μες στο σκοτάδι, και του κάνει νόημα με το δάχτυλο στα χείλη να μη βγάλει τσιμουδιά.

Έχω αναρωτηθεί ξανά και ξανά τι θα έκανα στη θέση του θύματος· άραγε θα υπάκουα ή θα έβαζα τις φωνές; Φοβάμαι ότι αν ήξερα τον φονιά μου μπορεί και να συμμορφωνόμουν. Θα με παρηγορούσε η θέα του επιδοκιμαστικού του βλέμματος, πριν ξεψυχήσω.

Σάββατο 13 Ιουνίου 2020

18:00

Νοσοκομείο Βόλου

Εσύ
θέλεις τον καρκίνο
στην πόλη σου;

Λαϊκή Συνέλευση Πλατείας Ελευθερίας
κατά της καύσης σκουπιδιών

Σάββατο 13 Ιουνίου 2020

18:00

Νοσοκομείο Βόλου

Εσύ
θέλεις τον καρκίνο
στην πόλη σου;

Λαϊκή Συνέλευση Πλατείας Ελευθερίας
κατά της καύσης σκουπιδιών

Συλλαλητήριο

κατά της καύσης σκουπιδιών από
την ΑΓΕΤ

ΟΧΙ στο εργοστάσιο SRF του Δ. Βόλου

Σάββατο 13 Ιουνίου 2020

18:00

Νοσοκομείο Βόλου

Εσύ
θέλεις τον καρκίνο
στην πόλη σου;

Λαϊκή Συνέλευση Πλατείας Ελευθερίας
κατά της καύσης σκουπιδιών

Συλλαλητήριο

κατά της καύσης σκουπιδιών από
την ΑΓΕΤ

ΟΧΙ στο εργοστάσιο SRF του Δ. Βόλου

Σάββατο 13 Ιουνίου 2020

18:00

Νοσοκομείο Βόλου

Εσύ
θέλεις τον καρκίνο
στην πόλη σου;

Λαϊκή Συνέλευση Πλατείας Ελευθερίας
κατά της καύσης σκουπιδιών

Καύση

Η αναπνοή μας ένα πελώριο σύννεφο καπνού που όλο βαραίνει. Πώς να αναπνεύσεις; Με χρώμιο χρωματίζονται πια τα όνειρα μας και με αυτή τη γκρίζα σκόνη, που σου ακουμπήσανε στα δάχτυλα τάχα για μολύβι, δεν μπορείς να γράψεις ποιήματα. Πώς να αναπνεύσεις; Αφού το ασημένιο φεγγάρι, πιστός φανοστάτης στην αιώνια νύχτα σου, με λύπη ανακάλυψες ότι ήταν και αυτό ψευδή. Φως πουθενά... πώς να αναπνεύσεις;

Πλαστικές κούκλες με πολυτελή φορέματα και μεταξένια μαλλιά τρώνε πίτσα και χορεύουν ταραντέλα. Κάποτε σκορπίζανε χαμόγελα στα παιδιά μιας μακρινής πολιτείας. Πεταμένες είναι τώρα πια στον ουρανό των αχρήστων. Στον δικό μας ουρανό, στον δικό σας ουρανό, στον ουρανό όλου του κόσμου. Τυλίγονται κάθε βράδυ στον λαιμό μας και μας πνίγουν. Μοιάζουν με τη δικιά μου, τη Μοιρέλα. «Έλα να παίξουμε» μου φώναζε, όταν ήμουνα μικρή. Κι εγώ πήγαινα... ποτέ δεν περίμενα ότι κάποια μέρα θα μπορούσε να με σκοτώσει.

Είδες, πώς αλλάζουν οι ελπιδοφόρες αναμονές σε σκληρή πραγματικότητα; Είδες, πώς πετάνε στην φωτιά τόσο εύκολα λέξεις όπως: Αναπνέω, Ζω, Ελπίζω, Ονειρεύομαι; **ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ. Βγάλτε τις λέξεις από κει. Μην τις αποτεφρώνετε δεν είναι απορρίμματα.** Είναι ρήματα που αργοσβήνουν αναζητούν οξυγόνο για να (ανα)στηθούν ξανά στα πόδια τους.

Απορείς με τις πορείες και πορεύεσαι μόνος. Τι μπορούν να αλλάξουν; Αναρωτιέσαι.... φαντάζουν με ψίχουλα μπροστά στη δύναμη τους. Μην υποτιμάς τα ψίχουλα, τα πουλιά με ψίχουλα χορταίνουν και εμείς είμαστε πουλιά -ελεύθεροι μες στην ασφυκτική φυλακή μιας άορατης πόλης.

Έλα να ενώσουμε τις ανάσες μας και να κάνουμε το ανέφικτο εφικτό να καθαρίσουμε τον ουρανό. Φύσηξε και δωσ' του πίσω το γαλάζιο. Μη φοβάσαι, δεν είσαι μόνος, δεν είσαι ο μόνος... μόνος. Είμαστε μαζί μέσα σ' αυτό το αποπνικτικό κελί. Πες και την Αλίκη να 'ρθει να κάνει το θαύμα να συμβεί.

Έμπειρος νεαρός παραδίδει μαθήματα μέσω διαδικτύου για βασικές γνώσεις υπολογιστών. Απαραίτητη η κατοχή λαπτοπ.

Ενοικιάζεται διαμέρισμα κατάλληλο για ένα γιόγκα ματ και φουλ στρετς χωρίς να χτυπάς στα έπιπλα.

Ενοικιάζεται διαμέρισμα με παράθυρο και δύο πλήρως ανακαινισμένες πρίζες κατάλληλες για φορτιστές mac και iphone.

Ενοικιάζεται φρεσκοβαμμένο πατάρι 15 τμ. την με συνδρομητική έξυπνη τηλεόραση 60 ιντσών με πάνω από 300 κανάλια.

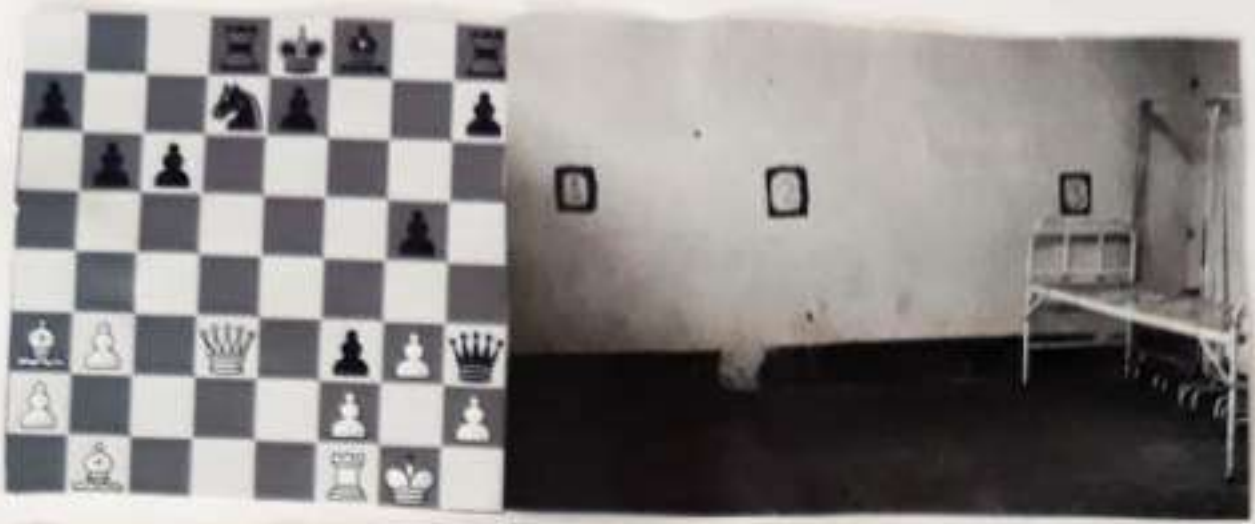
Πωλείται πολυτελής κατοικία, με ιδιωτικό πάρκινγκ για δύο αυτοκίνητα, σύστημα κλιματισμού και καθαρισμού του αέρα με την σούπερ τεχνολογία FRESH 02 και συσκευές σε κάθε δωμάτιο, ψύκτες νερού με απευθείας φρέσκο καθαρό εμφιαλωμένο

και φιλτραρισμένο νερό από τις πηγές της Σουέζ, αυλή με τελευταίας τεχνολογίας χλοοτάπητα με πρασινάδα που διαρκεί 365 μέρες το χρόνο! (δεν διαθέτει υπόγειο καταφύγιο έκτακτης ανάγκης).

Ενοικιάζεται διαμέρισμα μόνο για άτομα απόχρωσης δέρματος λευκή / υπόλευκη και κατώτατο μισθό 700€ . Θα προτιμηθεί ελληνική ιθαγένεια.

Ενοικιάζεται διαμέρισμα σε ανακαινισμένη πολυκατοικία του '70 με κάμερα τεχνολογίας CU-007ALL στο θυροτηλέφωνο και αναγνώριση φαστικού αποτυπώματος.

Εικόνα πρώτη// Ανάερα δωμάτια

Ο τοίχος μου έχει μετατραπεί τον τελευταίο καιρό- περισσότερο απ' ό,τι στο παρελθόν- σε περίπτερο γειτονιάς με τις απλωμένες σε μανταλάκια εφημερίδες του, σε αίθουσα αναμονής σε ένα νοσοκομείο, στο πίσω κάθισμα ενός ταξί, στην πλατεία της γειτονιάς που φιλοξενεί πρόσκαιρα και οριοθετεί εμφανώς επικράτειες σωμάτων – εδώ τα παιδιά, εκεί οι ηλικιωμένοι, οι κουρασμένοι περιπατητές, οι αθλούμενοι κι αυτοί που παραμένουν χαμένοι στην πόλη εν αναμονή των εξελίξεων πάντα στις παρυφές. Ο τοίχος μου απαρτίζεται από φωνές βροντερές, εικόνες αστείες κι άλλοτε αφάνταστα σκληρές, φατσούλες που ξεκαρδίζονται, που δακρύζουν, που γίνονται έξω φρενών φανερώνοντας τα ορατά και αόρατα όρια αυτού του εικονικού κοινωνικού χώρου μεγεθύνοντας και πολλαπλασιάζοντας τα σύνορα του «υπαρκτού» κόσμου και τα δίπολα του. Ο τοίχος μου υψώνει τοίχους- νέους, παλιούς - και δεν μου παρέχει πια καμιά παρηγοριά. Ο τοίχος μου ασφυκτικά γεμάτος από μισαλλοδοξίες που περιχαρακώνουν τα οικεία και τα ξένα, που συσπειρώνουν τους μεν ενάντια στους δε, με κάνει να ασφυκτιώ. Κινούμαι σε πεδία αντιπαράθεσεων που δεν γεφυρώνονται...

Το «ελαφρά τη καρδία» κλικ σε ένα από τα emoticons που με καλούν να αναγνώσω, αξιολογήσω και να πάρω δημόσια θέση σε σχέση με το post που φιγουράρει στο κέντρο του τοίχου μου μοιάζει να απέχει πολύ από ένα σεξιστικό ανέκδοτο, ένα καχύποπτο βλέμμα στο λεωφορείο ή στον δρόμο, μια ελαφριά κίνηση οπισθοχώρησης, καθώς περνάμε δίπλα από έναν άστεγο, ένα σύνθημα γραμμένο βιαστικά σε έναν τοίχο που προαναγγέλλει τον θάνατο, από θέσεις σε πλατείες, σχολεία και σπίτια που απευθύνονται αποκλειστικά σε δικούς μας, από σώματα γεμάτα ουλές ή χωρίς ανάσα...

Η μήπως όχι;

Ρυθμίζονται τα σώματα, εξοικειώνονται τα βλέμματα, εκπαιδεύονται οι καρδιές σιωπηρά, καθημερινά, μέσα σε ανώδυνα κοινωνικά δίκτυα που μας μαθαίνουν ξανά και ξανά ποιος/α ανήκει στην επικράτεια του οικείου, δομώντας τις σχέσεις μας με άξονα αυτούς που σκηνοθετούμε και αναγνωρίζουμε ως ξένους και κυρίως ως αντίπαλο δέος.

Η ανάσα μου διακυβεύεται παντού.

body shape

OMO

FLOWER GIRL HOT

Barbie

ΡΦΙΑ

Χριστίνα Ρούμπου

Αντιμετωπίστε το τοπικό πάχος

SAUSAGE McMUFFIN™ MEAL
وجبة صوصج ماك مافين

ΣΤΕΝΟΣ ΚΟΡΣΕΣ

"Τι να Τρώτε το Βράδυ για να Μην Πάρετε Κιλά τις Ημέρες που Μένετε Σπίτι Λόγω της Πανδημίας"

"Η καραντίνα αύξησε το βάρος των Γάλλων κατά 2,5 κιλά"

Πώς πρέπει να τρώτε και τι ώρα κάθε τι, εάν θέλετε να μην πάρετε κιλά όσο κάθεστε -Διαιτολόγος συμβουλεύει

Τα αρίφνητα μυστικά και κόλπα για γρήγορο ψωμί που δεν χρειάζεται ζύμωμα και φουσκώνει μόνο του και για την πιο εύκολη και την πιο νόστιμη ζαμπονοσπανακολοκυθοτυρόπιτα, που κατέκλυσαν το διαδίκτυο την πρώτη εβδομάδα της καραντίνας λόγω πανδημίας, ακολούθησαν τα ακριβοθώρητα μυστικά και κόλπα, αλλά και οι πολύτιμες συμβουλές των "ειδικών" (και μη) για να μην πάρουμε κιλά όσο «Μένουμε σπίτι».

Εκτός από τα μέτρα για να προστατευτούμε από τον «αόρατο εχθρό» (τον covid-19), κληθήκαμε να λάβουμε δραστικά μέτρα και για την «απειλή των παραπάνω κιλών». Εν όψει καλοκαιριού και παραλίας, η απειλή φάνταζε ασύμμετρη. Έτσι, κληθήκαμε να συμμαχήσουμε με τους ειδικούς σε θέματα διατροφής που παρελάυναν στα κανάλια και με τη γυμνάστρια-μοντέλο εξ Αμερικής που μας έδινε ραντεβού στην κουζίνα του σπιτιού μας κάθε πρωί για να μάθουμε να χρησιμοποιούμε την ταπεινή -μέχρι πρότινος- κουτάλα, ως βαράκι... Κληθήκαμε να συμμαχήσουμε μαζί τους, για να επιτηρήσουμε μαζί το απείθαρχο σώμα...

Το σώμα αποτελεί πεδίο εγγραφής της εξουσίας, αλλά και εκ-δραμάτισης, αμφισβητήσεων και αντιστάσεων, λέει ο Φουκώ στο έργο του «Επιτήρηση και Τιμωρία» (1976).

Στην «Ιστορία της Σεξουαλικότητας» (2011), πάλι, κάνει λόγο για μια διάχυτη μορφή εξουσίας, υποδηλώνοντας την πειθαρχική πολιτική επιτήρηση, διευθέτηση και ρύθμιση ακόμα και των πιο λεπτών και αδιόρατων λεπτομερειών της καθημερινότητας ατόμων και πληθυσμών. Μιλάει για μια πειθάρχηση, η οποία αφορά στην εμφύσηση ιδεών, αξιών και έξεων, και, εν τέλει, στην διαμόρφωση και παραγωγή υποκειμένων. «Βιοεξουσία» την ονομάζει ο Φουκώ.

Με αυτόν ακριβώς τον τρόπο, την περίοδο της καραντίνας, κληθήκαμε να υπακούσουμε σε κανονιστικούς κανόνες και πρακτικές (ιατρική επιστήμη-ιατρικός λόγος) που συμβάλλουν στη διαμόρφωση του εαυτού, συντηρώντας και περιφρουρώντας την ακεραιότητα των υπαρχόντων ορίων και συνόρων του σώματος, όχι μόνο «προς τα έξω», κρατώντας αποστάσεις από τους άλλους κατά την ικανοποίηση των έξι προκαθορισμένων αναγκών (κωδικοί 1 έως 6), αλλά και «προς τα μέσα», κρατώντας αποστάσεις από την κουζίνα (εκτός και εάν ήταν να κάνουμε πους απς στον πάγκο της), δείχνοντας αυτοσυγκράτηση και αυτοπειθαρχία.

Κληθήκαμε, εν τέλει, να (αυτο)πειθαρχήσουμε και να θέσουμε εαυτούς υπό τον εποπτικό έλεγχο της «βιοεξουσίας», αυτού του συγκεκριμένου γνώσης και εξουσίας, λόγων, κανόνων και πρακτικών, θεσμών και έξεων, που εστιάζουν στην πολιτική διαχείρισης του σώματος, αλλά και της ζωής συνολικά, και αφορούν τόσο το ατομικό σώμα και την ατομική υγεία όσο και το συλλογικό σώμα και τη δημόσια υγεία.

Όσο για τα άτομα εκείνα που η αυτοπειθαρχία δεν είναι το φόρτε τους, και πάλι, δόθηκε λύση από τους ειδικούς: «Απευθυνθείτε στον ειδικό και ακολουθήστε τη διαίτα που σας ταιριάζει». Έτσι, κληθήκαμε να ακολουθήσουμε τη διαδικασία εκείνη “κανονικοποίησης” που υπόσχεται πως θα εξαφανίσει την όποια απόκλιση από το “κανονικό” (βάρος) και θα μας εντάξει στους “κανονικούς”. Πάντα εξατομικευμένα, φυσικά!

Ο “Δείκτη Μάζας Σώματος” (η παχυσαρκία αναγνωρίζεται ως νόσος από το 1948) κατηγοριοποιεί τα άτομα σε παχύσαρκα, υπέρβαρα ή υπερβάλλοντος βάρους και κανονικά ή κανονικού βάρους. Το κανονικό, στην περίπτωση αυτή, ταυτίζεται με το “ιδεατοποιημένο πρότυπο” σώματος, το λεπτό, υγιές σώμα. Η δυτική κοινωνία, άλλωστε, επικροτεί το λεπτό σώμα, απορρίπτει το υπερβάλλον (από τι;) βάρος και στιγματίζει τα άτομα ως υπέρβαρα και παχύσαρκα.

Η κατηγοριοποίηση αυτή, η χρήση των ορίων -από τόσο μέχρι τόσο παχύσαρκο, από τόσο μέχρι τόσο υπέρβαρο, από τόσο μέχρι κανονικό, από τόσο μέχρι τόσο ελλιποβαρές- αποτελεί και έναν τρόπο οριοθέτησης του σώματος, καθώς, στόχος του ατόμου που αποκλίνει από το “κανονικό” (βάρος) -και για αυτό και εμπλέκεται σε κανονιστικές διαδικασίες “κανονικοποίησης”, όπως η διαίτα (ή διατροφή για τους πιο... updated)- είναι να γίνει “κανονικό”, καθώς τα μη “κανονικά” σώματα, αποκλίνουν από το “ιδεατό”.

Κληθήκαμε, λοιπόν, να συμμαχήσουμε με τον ειδικό για να επιτηρήσουμε μαζί, αποτελεσματικά αυτή τη φορά, το απείθαρχο, μη “κανονικό” σώμα.

Κληθήκαμε να ακολουθήσουμε ένα προκαθορισμένο πρόγραμμα που υποδεικνύει τι πρέπει να φάμε και σε ποια ώρα (αγνοώντας το πώς αισθανόμαστε -εάν, ας πούμε, νιώθουμε πείνα βρε αδερφέ...), σαν άλλο σχολικό πρόγραμμα που αντί για μαθήματα στις ώρες έχει φαγητά. Όπως το σχολείο και το σχολικό πρόγραμμα συνιστά μηχανισμό πειθάρχησης (Φουκώ, 1976), έτσι και η διαίτα, θα μπορούσε να αποτελεί διαδικασία πειθάρχησης.

Το αξιοσημείωτο στην περίπτωση της διαίτας είναι ότι πρόκειται για αυτοπειθάρχηση, καθώς το ίδιο το υποκείμενο στρέφεται στον/στην διαιτολόγο για να επιτηρούν μαζί το σώμα, συμμαχεί με τον/την ειδικό εναντίον του σώματος, καθιστώντας το σώμα κάτι έξω από τον εαυτό, ακόμη και εχθρό, αφού είναι το σώμα που εμποδίζει το άτομο να ανήκει στους “κανονικούς”.

Απώτερος στόχος; Η εσωτερικήευση... η ΑΥΤΟεπιτήρηση, η ΑΥΤΟπειθάρχηση, ο ΑΥΤΟέλεγχος... ώστε, εάν και εφόσον το άτομο κατακτήσει την “κανονικότητα”, να μην την ξαναχάσει... και αν -ο μη γένοιτο!- την ξαναχάσει, να φέρει την ευθύνη ο εΑΥΤΟΣ!

Διότι, στην εποχή του φαστ φουντ, αλλά και του φαστ φιτ ταυτόχρονα, μπορεί οι ασφυκτικοί κορσέδες να μην είναι πλέον της μόδας, αλλά το ουάν σάιζ αποτελεί (το) “ιδανικό”... ακόμα και σε αυτήν την πανδημική εποχή...

Φουκώ Μ. (2011). Ιστορία της Σεξουαλικότητας (πρώτος τόμος) (μτφ. Τ. Μπέτζελος). Αθήνα: ΠΛΕΘΡΟΝ. (έτος έκδοσης πρωτοτύπου 1976)
Φουκώ, Μ. (1976). Επιτήρηση και Τιμωρία. Η Γέννηση της Φυλακής (μτφ. Κ. Χατζηδήμου - Ι. Ράλλη). Αθήνα: Κέδρος. (έτος έκδοσης πρωτοτύπου 1975)

Παραδίδονται μαθήματα γιόγκα *giaklistaaugia* συγκέντρωσης προσοχής για αυτιακή απομόνωση του τυμπάνου και αποκοπή από το περιβάλλον για να μην ακούτε τους γείτονες όταν μαλώνουν και να είστε ήρεμοι και χαλαροί όσο ο από πάνω σφάζει την γυναίκα του με το κουζινομάχαιρο.

Ενοικιάζεται διαμέρισμα με αυτόματη απολύμανση χερουλιών.

Ενοικιάζεται δωμάτιο μόνο για φοιτήτριες ιατρικής ή νομικής με κρεβάτι που γίνεται γραφείο και από κάτω είναι αποθηκευτικός χώρος και τζακούζι.

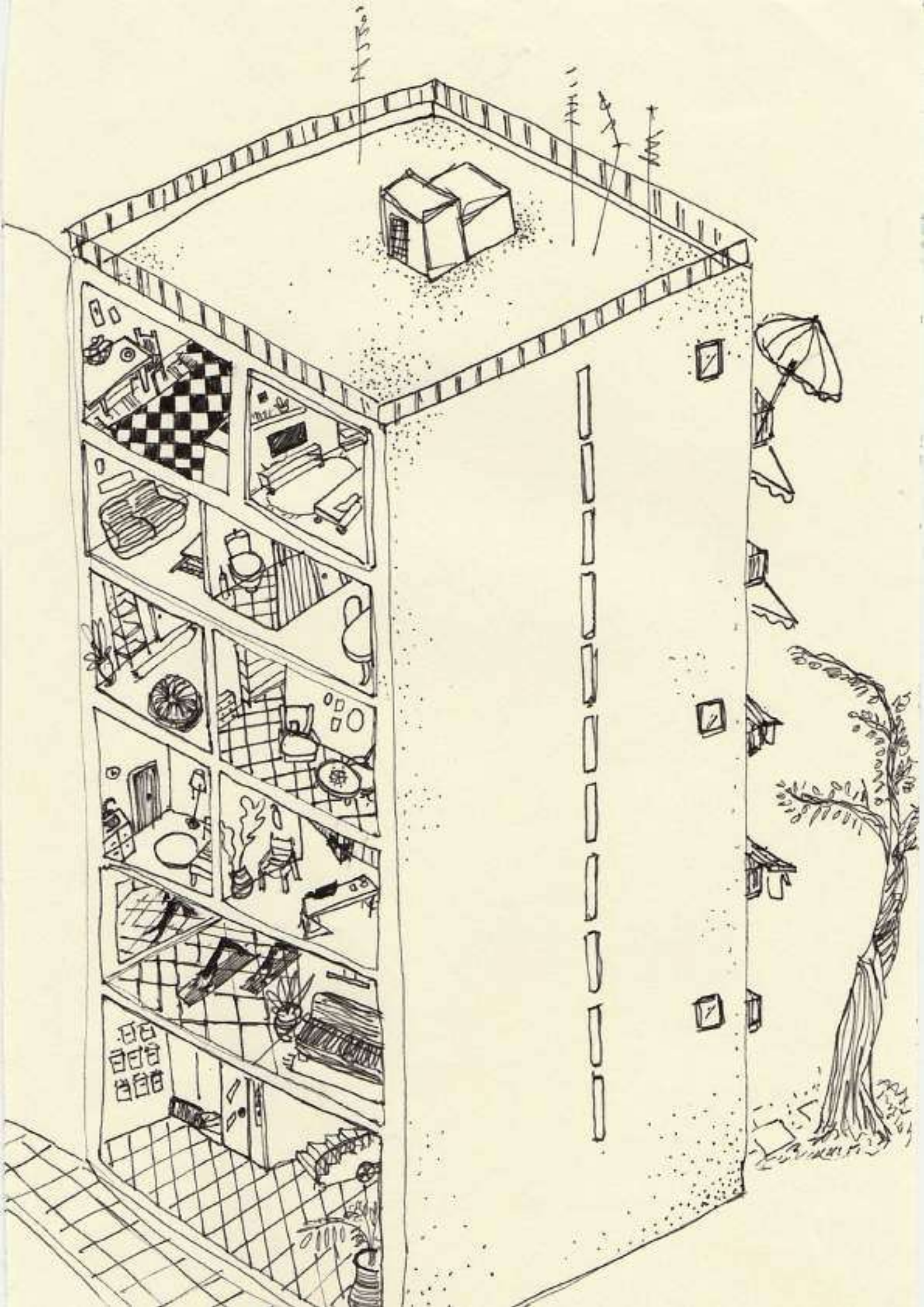
Ενοικιάζεται ισόγειο διπλοκατοικίας χωρίς κοινόχρηστα με κοινόχρηστη αυλή την οποία κυρίως χρησιμοποιούμε εμείς για τις μπουγάδες μας.

Ενοικιάζεται διαμέρισμα με έξτρα αποθηκευτικό χώρο για μέχρι και 20 μεγάλες συσκευασίες κωλόχαρτου.

Ενοικιάζεται ημιυπόγειο με εξαιρετικό προσανατολισμό σύμφωνα με το φενγκσουι που το φέγγει ο ήλιος 350 λεπτά τη μέρα !

Ενοικιάζεται δυάρι στο κέντρο για παντρεμένο (ή έστω αρραβωνιασμένο) στρέιτ ζευγάρι.

Ενοικιάζεται γκαρσονιέρα με μπαλκόνι εξοπλισμένο με ειδικά διαμορφωμένη θήκη σε μπλε αποχρώσεις για την σημαία σας.

μετρώντας ανάσες

Πάει καιρός που μετράμε ανάσες.
Το οξύμετρο πρωταγωνιστής στη ζωή
μας.

- Πόσο;

-96.

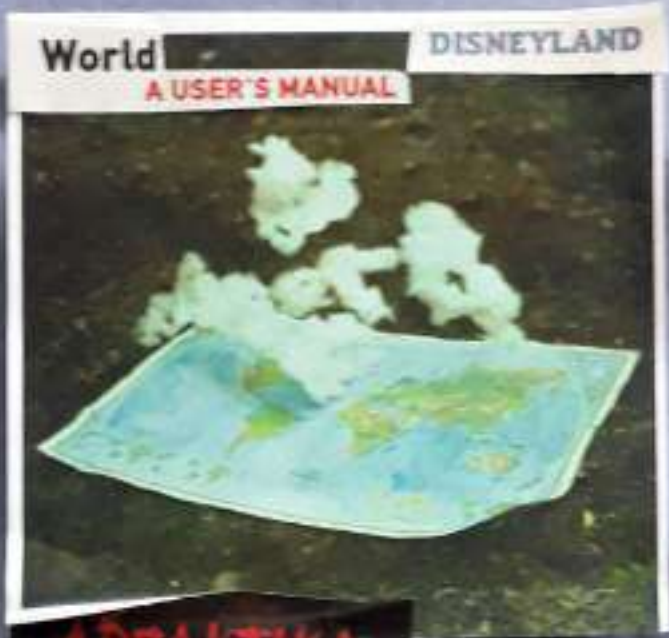
- Εντάξει. Όλα καλά.

Πάει καιρός που μετράμε ανάσες.
Εκείνες που κόπηκαν απότομα/βίαια.

- Πόσες;

- ...

- Η ζωή συνεχίζεται(;).

This land is your land

Απόσπασμα

Σάρα Άχμεντ, *Η υπόσχεση της/για ευτυχία(ς)* - 2010/σελ.120

Sara Ahmed, The Promise of Happiness - 2010/p.120

[...] “Όμως σε ένα άλλο επίπεδο, η κουηρότητα είναι αυτό που παρεμβαίνει, επιτρέποντας στο σώμα να εισβάλει με ενός άλλου είδους επιθυμία. Τέτοιες επιθυμίες μπορούν ακόμη και να αποδομήσουν τις προσδοκίες μας. Χρειάζεται να σκεφτούμε περισσότερο τη σχέση ανάμεσα στους κουήρ αγώνες για μια υποφερτή ζωή και τους ευσεβείς πόθους για μια καλή ζωή. Ίσως αυτό που έχει σημασία να κρατήσουμε είναι ότι είναι δύσκολο να παλεύουμε χωρίς φιλοδοξίες, και είναι δύσκολο να έχουμε φιλοδοξίες δίχως να τους δίνουμε κάποια μορφή. Θα μπορούσαμε να θυμηθούμε ότι η λατινική ρίζα της λέξης φιλοδοξία (*aspiration*) σημαίνει “να ανασαίνεις” (*to breathe*). Νομίζω ότι ο αγώνας για μια υποφερτή ζωή είναι η πάλη των κουήρ ανθρώπων να έχουν χώρο να αναπνεύσουν. Το να έχεις χώρο για να αναπνεύσεις, ή να έχεις την ικανότητα να αναπνεύσεις ελεύθερα, όπως η *Mari Ruti* περιγράφει (2006:19), είναι μια φιλοδοξία. Με την ανάσα έρχεται η φαντασία. Με την ανάσα έρχεται η δυνατότητα. Αν οι κουήρ πολιτικές αφορούν την ελευθερία, τότε αυτό θα μπορούσε να σημαίνει, απλώς, την ελευθερία για αναπνοή.”

“But at another level, queerness is what gets in the way, allowing the body to intrude with another kind of desire. Such desires might even queer our aspirations. We need to think more about the relationship between the queer struggle for a bearable life and aspirational hopes for a good life. Maybe the point is that it is hard to struggle without aspirations, and aspirations are hard to have without giving them some form. We could remember that the Latin root of the word aspiration means “to breathe.” I think the struggle for a bearable life is the struggle for queers to have space to breathe. Having space to breathe, or being able to breathe freely, as *Mari Ruti* describes (2006: 19), is an aspiration. With breath comes imagination. With breath comes possibility. If queer politics is about freedom, it might simply mean the freedom to breathe.”

Νίκος Μεργιαλής

live

Νίκος Μεργιαλής

live

26
ΙΟΥΝΗ
ΔΙΑ
ΔΗΛΩ
ΝΟΥΜΕ
7μμ

ΒΟΛΟΣ
Άγιος
Νικόλαος

BLACK
LIVES
MATTER
NEW YORK

REFUGEE
LIVES
MATTER

ΚΕΕΡΦΑ

27
ΙΟΥΝΗ
Διαδικτυακή
Εκδήλωση
7μμ

Από την Αμερική
ως την Αθήνα,
να ξεπλύνουμε
τη ρατσιστή

Θα στα ελάομα
παραγγίλει
Αυτο κει είναι
για όλους

Θα στα
ρηματικά
απόφασις

Αντικ
τη συστη

Χρησ στους
μετανάστες

Κλεισε τη
Μόρια κει τη
Αμερικανική

26
ΙΟΥΝΗ
ΔΙΑ
ΔΗΛΩ
ΝΟΥΜΕ
7μμ

Αθήνα

ΒΟΛΟΣ
Άγιος
Νικόλαος

BLACK
LIVES
MATTER
NEW YORK

REFUGEE
LIVES
MATTER

ΚΕΕΡΦΑ

27
ΙΟΥΝΗ
Διαδικτυακή
Εκδήλωση
7μμ

Από την Αμερική
ως την Αθήνα,
να ξεπλύνουμε
τη ρατσιστή

Θα στα ελάομα
παραγγίλει
Αυτο κει είναι
για όλους

Θα στα
ρηματικά
απόφασις

Αντικ
τη συστη

Χρησ στους
μετανάστες

Κλεισε τη
Μόρια κει τη
Αμερικανική

26
ΙΟΥΝΗ
ΔΙΑ
ΔΗΛΩ
ΝΟΥΜΕ
7μμ

ΒΟΛΟΣ
Άγιος
Νικόλαος

BLACK
LIVES
MATTER
NEW YORK

REFUGEE
LIVES
MATTER

ΚΕΕΡΦΑ

27
ΙΟΥΝΗ
Διαδικτυακή
Εκδήλωση
7μμ

Από την Αμερική
ως την Αθήνα,
να ξεπλύνουμε
τη ρατσιστή

Θα στα ελάομα
παραγγίλει
Αυτο κει είναι
για όλους

Θα στα
ρηματικά
απόφασις

Αντικ
τη συστη

Χρησ στους
μετανάστες

Κλεισε τη
Μόρια κει τη
Αμερικανική

26
ΙΟΥΝΗ
ΔΙΑ
ΔΗΛΩ
ΝΟΥΜΕ
7μμ

ΒΟΛΟΣ
Άγιος
Νικόλαος

BLACK
LIVES
MATTER
NEW YORK

REFUGEE
LIVES
MATTER

ΚΕΕΡΦΑ

27
ΙΟΥΝΗ
Διαδικτυακή
Εκδήλωση
7μμ

Από την Αμερική
ως την Αθήνα,
να ξεπλύνουμε
τη ρατσιστή

Θα στα ελάομα
παραγγίλει
Αυτο κει είναι
για όλους

Θα στα
ρηματικά
απόφασις

Αντικ
τη συστη

Χρησ στους
μετανάστες

Κλεισε τη
Μόρια κει τη
Αμερικανική

Εικόνα δεύτερη// Ιστορίες ξεχαρβαλωμένων παπουτσιών

«Το παπούτσι στη στέγη». Αυτό το βιβλίο μου ήρθε στο μυαλό μόλις είδα στην “Αλκυόνη”, στο κέντρο ημέρας προσφύγων στην Θεσσαλονίκη, τη ραφιέρα με τα δεκάδες ζευγάρια παπούτσια – σε διαφορετικά χρώματα, νούμερα και σχέδια. Πόσες διαφορετικές ιστορίες μπορεί κανείς να αφηγηθεί με αφορμή ένα παπούτσι; Τις ιστορίες αυτών που μέχρι χθες τα φορούσαν, των λόγων που τους ώθησε να τα αφήσουν πίσω τους – ηθελημένα ή όχι-, των αποστάσεων που διένυσαν, των σκοπών που επιτέλεσαν - πολλές φορές κόντρα στις νόρμες και στις κοινωνικές επιταγές; Μοιάζουν ταλαιπωρημένα. Σκέφτομαι τα βήματα που θα έκαναν, άλλοτε αποφασιστικά κι άλλοτε όχι. Ωστόσο, μέλλει να χαράξουν νέες πορείες, να οδηγήσουν σε νέες περιπέτειες κι επισφάλειες, στέγες κι όνειρα. Στην είσοδο της “Αλκυόνης”, στο κατώφλι, εμφανίζονται εκείνη την στιγμή τρεις νέοι. Ζητάνε από ένα ζευγάρι παπούτσια, αν και αυτά που φοράνε οι ίδιοι είναι καινούργια και μοντέρνα. Συνειδητοποιώ πως τα θέλουν για το επόμενο ταξίδι.

Η ανθρωπολογία είναι συνυφασμένη με το ταξίδι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Οι ίδιοι οι ανθρωπολόγοι ταξίδεψαν στα πέρατα της γης αναζητώντας “πρωτόγονες κοινωνίες” να μελετήσουν τη γλώσσα, τα ήθη και τα έθιμά τους. Η ίδια η κίνηση αυτή υποκινούταν, εδραίωνε και αναπαρήγαγε τη δυτική φαντασίωση περί Πολιτισμένης Δύσης και εξωτικής Ανατολής υποτάσσοντας όχι μόνο στο δυτικό βλέμμα αλλά και στην δυτική κυριαρχία τους «πρωτόγονους». Στο πλαίσιο αυτών των ταξιδιών, η Ευρώπη ανακάλυπτε και κυρίως κατασκεύαζε τον εαυτό της μέσω της σταθερής παραγωγής ενός μακρινού, αλλόκοτου κι απόκοσμου Άλλου.

Στη συνέχεια, το ταξίδι από τις αποικίες στις μητροπόλεις αποτέλεσε αντικείμενο συστηματικής εθνογραφικής μελέτης και καταγραφής. Κουβαλώντας το φορτίο του Άλλου οι άνθρωποι αυτοί για μια ακόμη φορά -αν και αντιστρέφουν τους όρους του ταξιδιού- έμελλε να ανακαλύψουν την εξωτικοποίησή τους · σε ευρωπαϊκό έδαφος αυτή τη φορά. Μελαμψοί, απολίτιστοι, άξεστοι, αλλόθρησκοι, βίαιοι, παθιασμένοι, με ανεξέλεγκτη σεξουαλική επιθυμία. Οι πολιτισμικές διαφορές εμφανίζονται απειλητικές, ουσιοποιούνται και εγκαθιδρύουν νέα σύνορα στις προσωρινές – αν και απελπιστικά μόνιμες- κατοικίες τους διαμορφώνοντας κλοιούς που στενεύουν γύρω τους. Από την άλλη οι μεταναστευτικές νομοθεσίες, οι διαδικασίες αίτησης ασύλου που ενεργοποιούν την άενη αναπαραγωγή τους τραύματος, αλλά και η υπερπροσφορά υπηρεσιών ανθρωπιστικής βοήθειας δεν συνιστούν παρά νέες μορφές ετεροποίησης.

Η εργαζόμενη στην “Αλκυόνη”, μια νεαρή γυναίκα, τους ανακοινώνει πως δεν υπάρχουν παπούτσια στο νούμερό τους. Τι ειρωνεία. Ούτε εδώ ταιριάζουν, ούτε εδώ χωρούν. Και καθώς απομακρύνονται, το βλέπω ξεκάθαρα: τα παπούτσια αυτά αντανακλούν -ενώ αναμένουν καρτερικά όσους (πρόκειται κυρίως για άνδρες) θα έρθουν να τα προμηθευτούν- ιστορίες ιεραρχικών σχέσεων, θανάσιμων στερεοτυπικών αναπαραστάσεων, κοινωνικών αποκλεισμών, δομικού ρατσισμού, της επισφάλειας που διασχίζει σύνορα κι επαυξάνεται και παράλληλα αρθρώνουν ιστορίες διεκδίκησης.

Σε αυτές τις περιπτώσεις, μοιάζει το ταξίδι να αποτελεί την οδό να αναπροσδιορίσουν την αξία τους, να ξανασυστηθούν σε αυτόν τον κόσμο με τα ονόματα που φέρουν κι όχι αυτά που τους απέδωσαν – για λόγους ευκολίας, για λόγους πρακτικούς και γραφειοκρατικούς, για λόγους εξ ορισμού πολιτικούς- και να ανασάνουν βαθιά, διεκδικώντας να ξεφύγουν από τις πρότερες ιστορίες εκμετάλλευσης, καταπίεσης, ανισοτήτων και αδικιών που ορίζουν τους μεν στη θέση αυτών που στερούν την ανάσα των δε.

**Η επίσκεψη στο Κέντρο Ημέρας Προσφύγων στην Θεσσαλονίκη πραγματοποιήθηκε μια μέρα του καλοκαιριού του 2020 στο πλαίσιο έρευνας που αφορά τον παρατεταμένο εκτοπισμό των προσφυγικών πληθυσμών.*

A! NASA

A! NASA! Σε γυρεύω να με πας σε άλλον πλανήτη, σε άλλη γη. Να βρω εκείνους, που τους στέρησαν την αναπνοή. Εκείνους, που τους στέρησαν τη θέση τους στον κόσμο αυτό. Εκείνους, που τους στέρησαν το όνειρο γιατί... γιατί έτσι...

Να βρω τον Αλέξη, την Ελένη, τον Βασίλη και τ' άλλα αστέρια εκεί ψηλά.

Να παίζουμε παιχνίδια από την αρχή ξανά, σαν να είμαστε πάλι παιδιά.

Ελένη, πιάσε ένα μήλο, να 'χεις κι' άλλη ζωή αν στο φαν. Βασίλη, σήκω... τρέξε... δεν πονάς πια! Έλα... Βάλε ένα γκολ θα νικήσεις αυτή τη φορά. Αλέξη, κλώτσα την μπάλα δυνατά.

Μη φοβάσαι... μοιάζει αλλά... δεν είναι σφαίρα αυτή τη φορά.

Εεε... πρόσεχε! Έριξες την μπάλα στα μπαομπάμπ.

-Μικρέ μας Πρίγκιπα χάσαμε την μπάλα. Μπορείς να μας τη βρεις;

-Μην ανησυχείτε, εδώ δεν είναι γη. Η μπάλα εδώ δεν μπορεί ποτέ να χαθεί.

Να τρέξουμε στην άμμο και να γεμίσουμε αστερόσκηνη από τα νύχια ως τα μαλλιά, και ας φωνάζει πάλι η μαμά. Μα...! Ξέχασες; Η μαμά δεν είναι εκεί. Την άφησες πίσω, την άφησες στη γη. Δεν μπορεί πια να σε δει.

Μην ανησυχείς, στο υπόσχομαι στη διαδρομή θα φοράω τη μάσκα μου. Όχι αυτή που φοράω συνήθως... την άλλη... αυτή που φαίνεται... αυτή με τις πεταλουδίτσες πάνω.

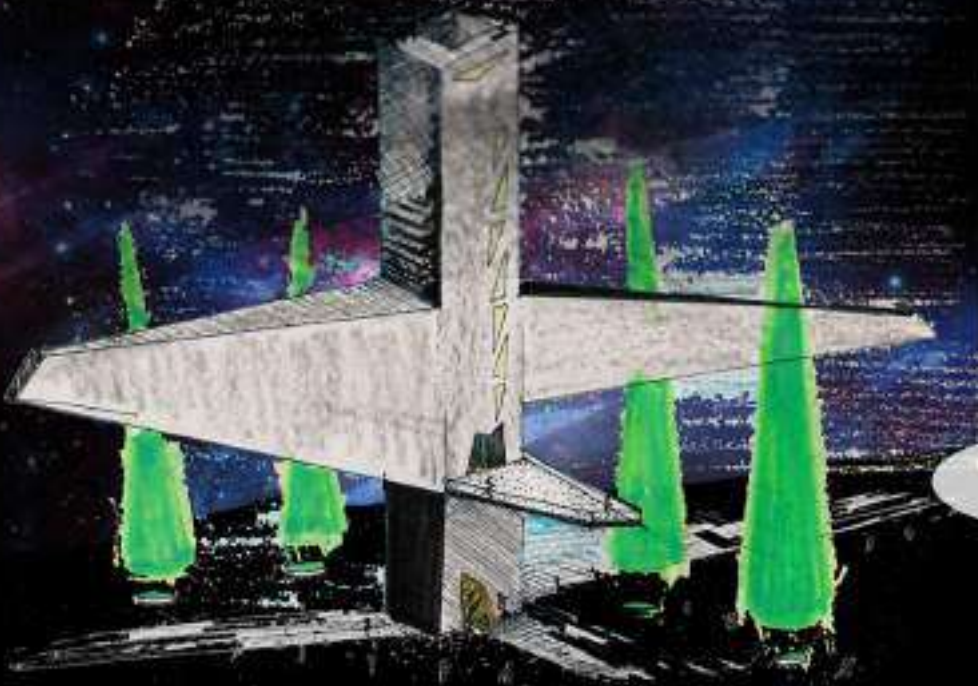
Στο ορκίζομαι, θα κρατήσω το διάστημα που πρέπει για να μείνουν όλοι α(να)σφαλείς, έτσι όπως πρέπει. Δε θα μιλάω, δε θα γελάω, δε θα αγγίζω τίποτα. Δε θα αναπνέω, δε θα ονειρεύομαι. Δε θα φέρνω αντιρρήσεις, θα κάνω ότι μου πεις. Εσύ θα λες και γω θα εκτελώ εντολές. Θα είμαι ο πιο υπάκουος στρατιώτης. Πώς αλλιώς...; Απαιτεί θυσίες η... «ελευθερία».

Μόνο πήγαινε με σε άλλο πλανήτη, σε άλλο γαλαξία. Εκεί, όπου η ανθρώπινη ζωή έχει αξία.

Α Π Ο Δ Ρ Α Σ Η

ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΑΡΗΣ, 2094

συλλυπητήρια...

ευχαριστώ

ήσουν ο
αγαπημένος της..

ναί

και εσύ όμως
την λάτρευες,
τρελαινόσουν για τις
ιστορίες της

Άφησε ένα γράμμα για σένα.
Ίσως μια τελευταία
ιστορία

Αγαπημένε μου Ηγάμητη
...σου γράφω όλη την αγάπη για να σε συνεχίσω στην Γη
και πως αναγκαστικά να σου ελπίσουμε.
Εσα εσύ σου 21ου αιώνα η κατάσταση στον πλανήτη
Γη είχε γίνει ανηφόρη. Η βιομηχανική ανάπτυξη
συνεχίζει ακόμα να μηχανώνει, θέτοντας τα
πάντα προς εκμετάλλευση κάποιες δεκάδες εσαφείς,
μα χούφτα μεγαλομέσολοι, διοικητικά στελέχη,
διευθύνοντες σύμβουλοι και εργολάβοι δίνουν τον
παρό και κατευθύνουν τις εξελίξεις.
Η Γη σφυγιάει και σκάβεται ενσασικά, σε μια ύστατη
προσπάθεια να βρεθούν υδρογονάνθρακες, χρήσιμα
μεταλλεύματα, σπάνιες γαίες, οι οποίες απομείνουν από
φυσικό αέριο και πετρέλαιο, λίθιο, ουράνιο, κάρβουνο,
απολιθωμένη κοπριά βελόσaurus, σιδήτωση
προκειμένου να φραχτεί κάποιον που όταν θα καίγεται θα
δίνει νόημα στην ζωές των ανθρώπων.
Ο μύθος της βιομηχανίας των ΑΠΕ έχει ξεπεράσει προ
πολλού αφού οι κράτητες σταμάτησαν να τις
επιδοσούν και όλοι για καράβαν οι δεν
συνεισφέρουν πραγματικά στην παραγωγή ενέργειας.
Βέβαια οι κάποιες παρθένες γαίες και βουνοκορφές
έχουν μειώσει τώρα με τα ηώματα των αιορκών
σεράων, αφού η ημερομηνία της σου πέρασε και
ποιός να τα μαζεύει τώρα... αφέθηκαν εκεί για σου
μελλοντικούς αρχαιολόγους.
Μέσα σ' αυτό το κλίμα της βιομηχανικής δικαστορίας,
μόνες κοιλίδες ελευθερίας είχαν απομείνει κάποιες
αυτόνομες κοινότητες που μάχονταν για να
διατηρήσουν ένα διαφορετικό τρόπο ζωής.
Κάποιες τα σπράχνα της Γης άδειασαν, ο αέρας και τα
νερό δηλητηριάσθηκαν, το χώμα έγινε άγονο... τότε,
μία από τις πλέον επικυημένες και ευηπόλητες
εσαφείς διαστημικών ερευνών, εφάρμοσε σχέδιο
διαφυγής και αποίκησης σε άλλο πλανήτη, ένα σχέδιο
το οποίο μελετούσε καιρό... φυσικά δεν είχαν όλοι την
δυνατότητα να φύγουν και εσαφείς αφέθηκαν στην μοίρα
σου...

Δεν σου μίσημα για όλα αυτά γιατί όπως ζέρεις είναι
παράνομο να δώσεις μια διαφορετική έκδοχή της
ιστορίας εκτός από την κρατική, και θα είχαμε
μηδενίσαμε.

Ξέρω ότι ασφυκτιάς εδώ, ότι ονειρεύεσαι έναν άλλο
κόσμο, όμορφο και ελεύθερο...

...αν υπάρχει κάποιος μόνο στην Γη θα σου βρει
να προσέχεις
εσαφής ποση
η μοιά σου

την επόμενη στη δουλειά.

Η ΕΞΟΥΡΓΕΗ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ 4 ΞΕΚΙΝΗΣΕ!
Ο Μ104 ΝΑ ΦΕΡΕΙ ΤΑ ΔΕΙΓΜΑΤΑ!

Η κατάσταση είναι σκατά...
Ξεπαστρεύουμε ολόκληρο το
σύμπαν
και δεν μιλάει κανείς..
Αυτό ήταν.

Την κάνω απο δωπερα!

εε..?!
ποιός είσαι ;
τι κάνεις εδώ;

ήρθα εδώ
για να είμαι
ελεύθερος

κανείς δεν είναι
ελεύθερος...

..είμαστε όλοι δεμένοι
με τον κόσμο που ζούμε

«Δεν θα θεωρούμαι πια παράξενη, τώρα που η [περιβόητη] νέα κανονικότητα επιβάλλει το συχνό πλύσιμο των χεριών;», σκεφτόμουν..

«Θα πάψουν οι γύρω μου να με αποκαλούν “Κατακουζινό” [τηλεοπτικός ήρωας ελληνικού σίριαλ που έχει εμμονή με την καθαριότητα];» σκεφτόμουν...

«Δεν θα θεωρούμαι πια παράξενη που κρατάω απόσταση από τον εκάστοτε συνομιλητή μου προς αποφυγήν άσκοπης ανταλλαγής μικροβίων και ιών; Ή που αποφεύγω τους χαιρετισμούς τύπου “Αχ, Χρυσό μου, τι κάνεις; Ματς-Μουτς” και προτιμώ τους εναγκαλισμούς;», σκεφτόμουν...

«Το DSM [Διαγνωστικό και Στατιστικό Εγχειρίδιο Ψυχικών Διαταραχών -Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders] της Αμερικανικής Ψυχιατρικής Εταιρείας θα αλλάξει ξανά σύντομα... παρά την πρόσφατη έκδοσή του... Η εμμονή και ο ψυχαναγκασμός για επαναλαμβανόμενο πλύσιμο των χεριών ως πρακτική-απάντηση του (μέχρι σήμερα) ασθενή στη νοσοφοβία ή στον φόβο της μόλυνσης από μικρόβια στο πλαίσιο της ιδεοψυχαναγκαστικής διαταραχής [OCD], μάλλον είναι ζητήματα που θα επαναπροσδιοριστούν...», σκεφτόμουν ...

«Στη νέα κανονικότητα(;) θα είμαι εγώ η “φυσιολογική”;», σκεφτόμουν...

«Η όποια νέα κανονικότητα/πραγματικότητα είναι εδώ. Τα “πειράγματα” φίλων και γνωστών σχετικά με την ανάγκη μου για συχνό πλύσιμο των χεριών έχουν μειωθεί σημαντικά...ο “Κατακουζινός” έχει ξεχαστεί... Η αποφυγή διασταύρωσης με αγνώστους στον δρόμο αποτελεί κανόνα. Η αμηχανία στις πρώτες στιγμές των συναντήσεων, ακόμα και με οικείους, έκδηλη», σκεφτόμουν...

«Στη νέα κανονικότητα, η ταυτότητα μου έχει αλλάξει. Αυτοπροσδιορισμός και ετεροπροσδιορισμός, ταυτίζονται. Πλέον, είμαι αυτή που “τα έκανε όλα αυτά, ούτως ή άλλως”», σκεφτόμουν...

«Πέρασε ένα κάπως χαλαρό καλοκαίρι... νιώσαμε όλοι κάπως “φυσιολογικοί”.

Πέρασε ένα απατηλό καλοκαίρι... νιώσαμε όλοι γελασμένοι.

Το “δεύτερο κύμα” έφτασε δριμύτερο... Ο τάδε που πέθανε, έγινε ο θείος μου, ο αδερφός μου, ο παππούς, η γιαγιά...».

Με τους e-συγκατοίκους παρακολουθούμε τις εξελίξεις...

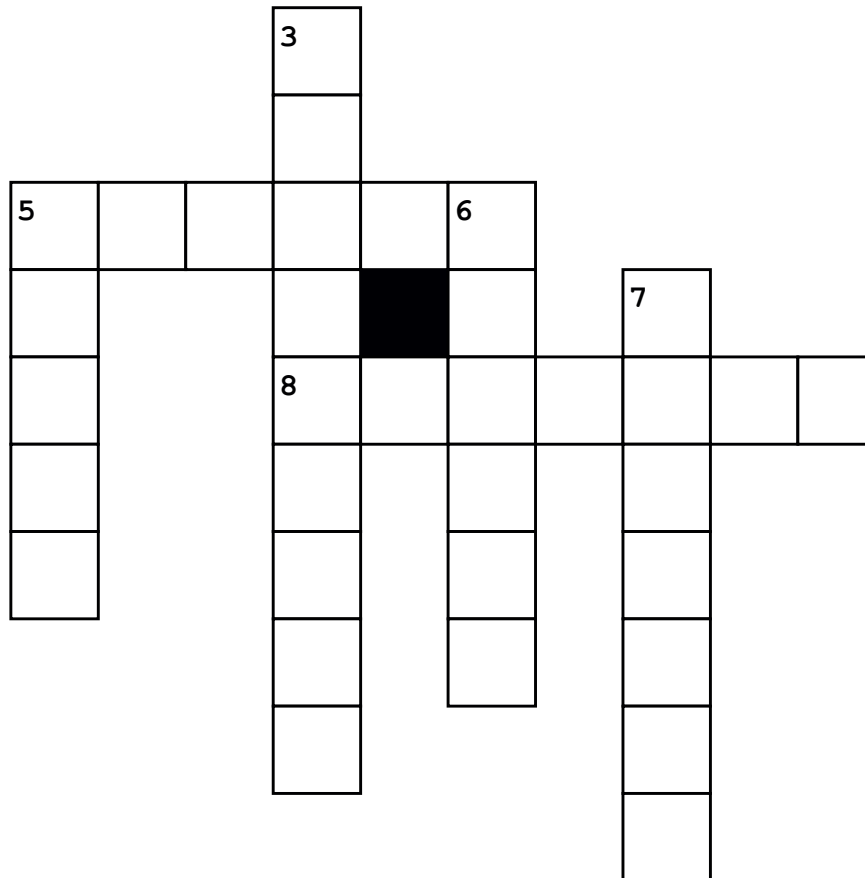
«Ο ιός παραμένει εδώ. Πλέον, ζούμε αρμονικά μαζί του... τόσο αρμονικά, όσο το ζευγάρι, που μετά από 10 συνεδρίες με σύμβουλο γάμου συνεχίζει να συμβιώνει, δίνοντας απατηλές υποσχέσεις για επιστροφή στα χρόνια του έρωτα...απατηλές υποσχέσεις για επιστροφή στην κανονικότητα», φαντάζομαι...

«Το επαναλαμβανόμενο πλύσιμο των χεριών ως πρακτική-απάντηση του (μέχρι πρότινος) ασθενή στη νοσοφοβία ή στο “ν φόβο της μόλυνσης από μικρόβια στο πλαίσιο της ιδεοψυχαναγκαστικής διαταραχής [OCD], αποτελεί, πλέον, κανονικότητα», φαντάζομαι....

«Στο προσκήνιο βρίσκεται μια άλλη διαταραχή, αυτή της αντικοινωνικής διαταραχής προσωπικότητας (πρώην “ψυχοπάθεια” ή “κοινωνιοπάθεια” -“sociopath” ακούμε συχνά στις ταινίες), κύρια χαρακτηριστικά της οποίας είναι η περιφρόνηση και η αδιαφορία για τις ανάγκες, τα συναισθήματα και τα δικαιώματα των άλλων και η αδυναμία συμμόρφωσης με τους ηθικούς και κοινωνικούς κανόνες», φαντάζομαι....

«Τον τελευταίο καιρό ακούμε, όλο και συχνότερα, και για μια άλλη διαταραχή [αγχώδη], τη χαιροφοβία [Cherophobia]... Όπως λέει και η λέξη, τη φοβία του να είναι κανείς χαρούμενος, ευτυχισμένος...

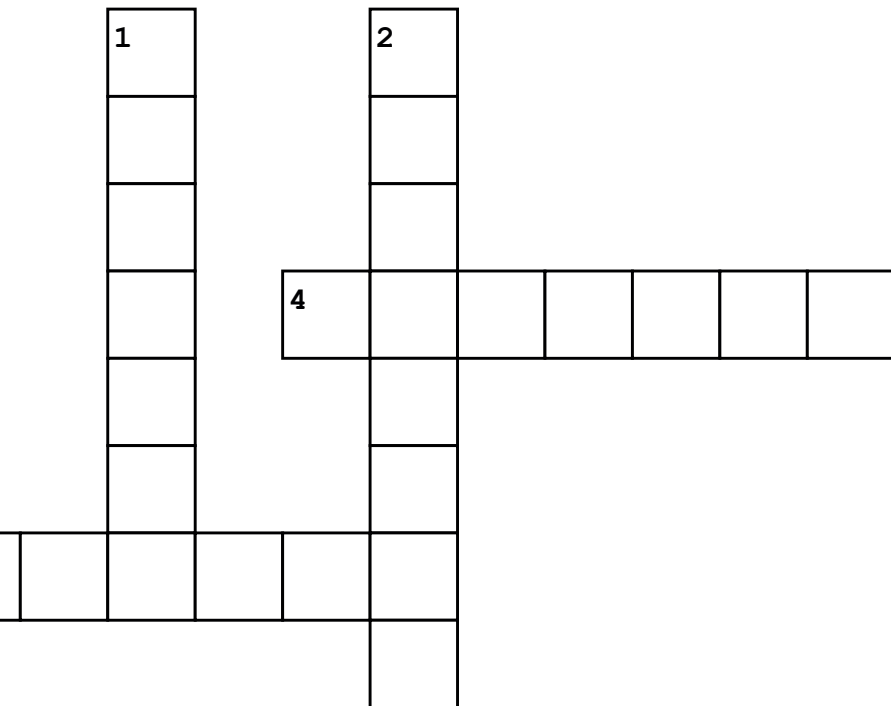
Μα πόσο περίεργο... πόσο περίεργο να ενώνονται αυτές οι δύο λέξεις...όσο περίεργη φάνταζε πάντα στον νου και η “χαιρεκακία”... Πόσο περίεργα τα αποδοκιμαστικά βλέμματα των περαστικών όταν γελάς δυνατά παρέα με φιλικά πρόσωπα... λες και έχει απαγορευτεί και το γέλιο...Αλλά δεν είναι κάτι καινούριο...διαφαινόταν πάντα... από εκφράσεις στην καθημερινότητα... “Σε καλό να μας βγουν [τα γέλια]”, “Ξινά θα μας βγουν [τα γέλια]”, “Μη το πεις ούτε του παπά” [όταν κάτι καλό συμβαίνει]... Μόνο που τώρα απέκτησε και επιστημονικό όνομα... Χαιροφοβία! Μα πόσο περίεργο να ενώνονται αυτές οι δύο λέξεις!», φαντάζομαι...

Across

4. ζωή εκτεθειμένη σε κίνδυνο/ βιβλίο της Τζούντιθ Μπάτλερ : “ ... ζωή”
5. γραμμές στον χάρτη που ορίζουν εδαφικές επικράτειες
8. “σπιρτόκουτα” τοποθετημένα το ένα δίπλα στο άλλο σε κάθετη μορφή/ εντοιχίζουν ζωές

Άσες

Down

1. πρότυπο για αναπαραγωγή ομοίων αντικειμένων
2. αύξηση της ζήτησης τέτοιων εγχειριδίων την εποχή των κρίσεων
3. αναλώσιμα, πεταμένα, κατάλληλα ενίοτε για καύση και κέρδος
5. η επιβαλλόμενη ή εκούσια (;) μη έκφραση συναισθημάτων, απόψεων, σκέψεων/
μερικές φορές και εκκωφαντική
6. παρ'το.... / γράφουμε ανθρωπολογία.....
7. η διακοπή κήσης / αναφαίρετο δικαίωμα των γυναικών

Μια μέρα μπήκα σε ταξί στην Αθήνα και έπιασα κουβέντα με τον ταξιτζή. Ήταν στην καρδιά της κρίσης και τον ρώτησα πώς είναι η κατάσταση για τον κλάδο. «Πώς να 'ναι ρε φίλε, χάλια. Με το ζόρι σταυρώνεις πελάτη. Να, τώρα για σένα περίμενα μια ώρα στην πιάτσα. Παλιά δεν αδειάζαμε καθόλου, ήμασταν συνέχεια στο κουπεπέ». Και μου έκανε την χαρακτηριστική κίνηση του ταυτόχρονου στριψίματος του καρπού και όλων των δαχτύλων, εννοώντας ότι, προ κρίσης, οι ταξιτζήδες είχαν την πολυτέλεια να είναι επιλεκτικοί: όταν τους έκανε κάποιος επίδοξος πελάτης νόημα να σταματήσουν, ήταν ευρέως αποδεκτό να εξετάσουν αν τους βολεύει ο προορισμός. Χωρίς λόγια. Με μια κουδουνιστική κίνηση.

Σήμερα, μπαίνεις σε (e-)ταξί: «Καλησπέρα σας, λέγομαι Αντρέας. Καλώς ήρθατε σε αυτή τη διαδρομή από την πλατεία Συντάγματος ως τον υπεραστικό σταθμό λεωφορείων Κηφισού. Εξαιτίας των εργασιών αναβάθμισης του ιστορικού κέντρου, ενδέχεται να συναντήσουμε ελαφρά κίνηση. Παρ' όλα αυτά, εκτιμώ ότι θα αφιχθούμε στον προορισμό μας σε περίπου 16 λεπτά. Παρακαλώ διατηρήστε τη ζώνη σας δεμένη καθ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής. Καθίστε αναπαυτικά και μη διστάσετε να με ενοχλήσετε για οτιδήποτε σας απασχολήσει. Στο πίσω μέρος του μπροστινού σας καθίσματος θα βρείτε περιοδικά και ελαφριά σνακ. Καλή σας απόλαυση.»

*Σας υπενθυμίζω ότι η χρήση μάσκας είναι υποχρεωτική

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

ΑΚΑΜάτρες

απόδραση (κείμενα) - Τάσος Μακρής
stream-ωχ!-τα, αγγελίες, απόδραση (σκίτσα), σχέδια πολυκατοικίας - Ηλέκτρα Ναούμ
οικεία σιωπή, ταξί - Αλέξανδρος Παπαγεωργίου
όλες οι μέρες είναι μέρες των νεκρών, απόσπασμα Σαρα Αχμεντ (μτφ.) - Πένυ Πασπάλη
τα παράδοξα, μετρώντας ανάσες, στενός κορσές, σημειώσεις ημερολογίου - Χριστίνα Ρούμπου
ανάερα δωμάτια, ιστορίες ξεχαρβαλωμένων παπουτσιών, σταυρόλεξο - Αλεξάνδρα Σιώτου
καύση, A!NASA - Βάσω Τασιά

φωτογραφικό υλικό απο τα αρχεία των ΑΚΑΜάτρες

Δημιουργική επιμέλεια: Ηλέκτρα Ναούμ

Ηλέκτρα Ναούμ

Ναούμ Ηλέκτρα

“Η έκδοση cartoneras Ανάσες δημιουργήθηκε στο πλαίσιο του εργαστηρίου “Cartoneras: γράφοντας ανθρωπολογία αλλιώς”, το οποίο διοργανώθηκε και υλοποιήθηκε από την Αλεξάνδρα Σιώτου και τον Αλέξανδρο Παπαγεωργίου ως δράση του ερευνητικού έργου “Anthro-bombing: αφηγηματικοί πειραματισμοί για τον σχεδιασμό μιας πλατφόρμας δημόσιας ανθρωπολογίας”. Το εργαστήριο διεξήχθη με την υποστήριξη του Εργαστηρίου Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας το διάστημα Απρίλιος 2020 - Ιανουάριος 2021.

Όποια/όποιος **θέλει να επικοινωνήσει** με τις ΑΚΑΜάτρες ή την [ομάδα του anthrobombing](#), μπορεί να γράψει στη διεύθυνση μέιλ:

anthrobombing@gmail.com.

“Αυτό το έργο έχει άδεια Creative Commons.
Αναφορά - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια διανομή 4.0 Διεθνές.”

